

Sygn. akt: III U 150/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2015 r. w O.

sprawy z odwołania E. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania E. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 28 stycznia 2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przelicza wysokość emerytury E. M. od dnia 1 stycznia 2014r. ustalając podstawę wymiaru emerytury na kwotę 3.043,30 zł, przyjmując wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na 138,09%;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;
3. oddala odwołanie w pozostałym zakresie;
4. przyznaje adwokat M. D. prowadzącej Kancelarię Adwokacką przy ul. (...) lok. 37 w O. ze Skarbu Państwa - Kasy Sądu Okręgowego w Ostrołęce kwotę 73,80 (siedemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt groszy) zł w tym podatek Vat za pomoc prawną udzieloną E. M. z urzędu.

UZASADNIENIE

E. M. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28.01.2014r., którą tą decyzją dokonano mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury od dnia 01.01.2014r. W uzasadnieniu wskazał, że zaniżono mu zarobki za rok 1977, nie przyjęto premii regulaminowej, dodatku stażowego i trzynastej pensji.

W **odpowiedzi na odwołanie** Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że wynagrodzeniu za rok 1977 przyjął minimalne wynagrodzenie za okres do 31 lipca oraz na podstawie przedłożonych

angaży po 5000 zł miesięcznie, za okres od sierpnia do grudnia. Jednocześnie organ rentowy stwierdził, iż ustalony poprzednio wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 138,08% jest najkorzystniejszy, dlatego też ten wskaźnik został przyjęty do obliczenia wysokości świadczenia.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 26.03.2009r. Oddział ZUS w P. Inspektorat w W. przyznał odwołującemu się E. M. (ur. (...)) prawo do emerytury od dnia 01.03.2009r., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury Oddział ZUS przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat od 1971r. do 1976r., od 1978r. do 1988r., od 1990r. do 1992r. Wyliczony z tego okresu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 128,60 %.

W związku ze złożonymi nowymi dowodami w sprawie - decyzją z dnia 12.05.2009r. dokonano przeliczenia emerytury odwołującego od 01.03.2009r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat od 1971r. do 1976r., od 1978r. do 1982r., od 1984r. do 1986r. i od 1987r. do 1992r. Wyliczony z tego okresu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 138,08 %.

W dniu 9.01.2014r. odwołujący zwrócił się do Oddziału ZUS w P. z wnioskiem o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem zarobków z roku 1977 z tytułu zatrudnienia w (...) w W. na podstawie angażu z dnia 20.07.1977r. Następnie w dniu 16.01.2014r. do powyższego wniosku dołączył angaże z dnia 14.05.1974r. i 1.08.1975r. W oparciu o złożone dowody - Oddział ZUS decyzją z dnia 28.01.2014r. w wymiarze należnej emerytury uwzględnił okres ubezpieczenia do 20.03.2009r. Natomiast w wynagrodzeniu za rok 1977 przyjął minimalne wynagrodzenie za okres do 31 lipca oraz na podstawie przedłożonych angażu po 5000 zł miesięcznie, za okres od sierpnia do grudnia. Jednocześnie organ rentowy stwierdził, iż ustalony poprzednio wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 138,08% jest najkorzystniejszy, dlatego też ten wskaźnik został nadal przyjęty do obliczenia wysokości świadczenia.

W dniu 17.02.2014r. E. M. złożył za pośrednictwem ZUS odwołanie od powyższej decyzji ZUS z dnia 28.01.2014r.- adresowane do Sądu Okręgowego w Ostrołęce. Po dokonaniu ponownej analizy przedstawionych przez ubezpieczonego angażu Oddział ZUS postanowił zmienić decyzję z dnia 28.01.2014r. i decyzją z dnia 21.02.2014r. za okres do 31.07.1977r. przyjął zamiast minimalnego wynagrodzenia - wynagrodzenie z angażu z dnia 14.05.1974r. Natomiast nie znalazł podstaw do dokonania przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem pozostałych składników wynagrodzenia, które nie zostały określone kwotowo, ponieważ angaże nie są wystarczającymi dowodami na potwierdzenie faktycznie wypłaconego wynagrodzenia. Bowiern takie składniki, np. jak premia, czy trzynasta pensja nie są stałymi składnikami wynagrodzenia i ich wysokość może ulec zmianie.

W rezultacie po uwzględnieniu w podstawie wymiaru świadczenia wynagrodzeń z angażu z dnia 14.05.1974r. za okres do 31.07.1977r. (za okres 1.01 - 31.07 po 4700 zł i za okres od 1.08 - 31.12 po 5000 zł, razem na kwotę 57900 zł) wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wzrósł do wysokości 138,09%.

Wobec powyższego Oddział ZUS w P. Inspektorat w P. decyzją z dnia 21.02.2014r. dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury. Przeliczenia tego dokonano od 01.01.2014r., tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

W toku postępowania Sąd pozyskał dokumentację osobową i pałacową odwołującego się za rok 1977 z (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) w W. (k.54 a.s.), następnie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości H. G. (1) celem wyliczenia najkorzystniejszego wariantu emerytury odwołującego się, z uwzględnieniem pozyskanego materiału źródłowego (k. 74 a.s.).

Biegła sądowa z zakresu rachunkowości H. G. (1) w swojej opinii (k. 79 – 97a.s.), uwzględniła przepisy: ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz.1118 ze zm.), rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Polityki Socjalnej z dnia 13 grudnia 1976 roku w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczeniu rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac (DZ. U. 40 poz. 239 ze zm.), uchwały Nr 158 Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1976 roku w sprawie składników funduszu płac (MP. 43 poz. 212 ze zm. oraz uchwały Nr 157 Rady Ministrów z dnia 07 grudnia 1976 roku w sprawie wynagrodzeń wypłacanych poza planowanym funduszem płac (MP. Nr 43 poz. 211 ze zm.).

Według biegłej sądowej H. G. (1) z dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS wynika, że odwołujący się był zatrudniony od 01 sierpnia 1964 roku do 15 października 1965 roku w (...) W. w pełnym wymiarze czasu pracy. Do sprawy i akt ZUS nie załączono informacji o wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego przez odwołującego się w tym okresie. Biorąc pod uwagę fakt, że odwołujący się był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, nie wynika aby korzystał z urlopów bezpłatnych i wychowawczych, jego wynagrodzenie za miesiąc pracy nie mogło być niższe od najniższego wynagrodzenia.

Biegła oparła się na dokumentach zgromadzonych w aktach ZUS, z których wynika, że odwołujący się był zatrudniony od 10 stycznia 1966 roku do 24 czerwca 1969 roku w (...) w P.. Do sprawy i akt ZUS nie załączono informacji o wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego przez odwołującego się w tym okresie. Przyjmując, że odwołujący się był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, nie wynika aby korzystał z urlopów bezpłatnych i wychowawczych, jego wynagrodzenie za miesiąc pracy nie mogło być niższe od najniższego wynagrodzenia.

Z świadectwa pracy załączonego do akt ZUS wynika, że odwołujący się był zatrudniony w okresie od 17 lipca 1969 roku do 06 lipca 1983 roku w (...) SA. Zakład pracy wykazał wysokość wynagrodzeń uzyskiwanych przez odwołującego się w powyższym okresie, za wyjątkiem roku 1977. Za rok ten brak jest kart wynagrodzeń.

Do akt sprawy załączono akta osobowe za w/w okres zatrudnienia. Z akt osobowych wynika, że odwołujący się w roku 1977 był wynagradzany:

- od dnia 01 lipca 1974 roku - płaca podstawowa 3.700,00 złotych, odwołujący się miał prawo do premii regulaminowej,
- od dnia 01 sierpnia 1975 roku dodatek funkcyjny 1000,00 złotych,
- od 01 sierpnia 1977 roku płaca podstawowa 4.000,00 złotych, dodatek funkcyjny 1.000,00 złotych miesięcznie,
- z karty informacyjnej o nabytych uprawnieniach do dodatku za wysługę lat wynika, że odwołującemu się od dnia 01 października 1980 roku przysługiwał dodatek w wysokości 10%, od 10 stycznia 1981 roku – 15%, z dokumentów nie wynika, aby w poprzedzającym okresie dodatek taki odwołującemu się przysługiwał,
- z świadectwa pracy wynika, że w dniu rozwiązania umowy o pracę (06 lipca 1983 roku) odwołującemu się był wypłacany dodatek stażowy w wysokości 15%.

W aktach osobowych znajduje się kopia karty zasiłkowej. Z karty tej wynika, że podstawę wypłaty zasiłku przysługującego odwołującemu się w miesiącu lutym/marcu 1977 roku stanowiło wynagrodzenie za styczeń 1977 roku w wysokości 4.700,00 złotych. Takie samo wynagrodzenie za miesiąc czerwiec 1977 roku zostało wskazane jako podstawa wypłaty zasiłku w miesiącu lipcu 1977 roku. Kwota taka wynika z wysokości wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego przysługującego się w tym czasie odwołującemu się (3.700,00 + 1.000,00).

Do akt sprawy załączono kartotekę płacową za rok 1976 oraz część karty za rok 1978/1979. Za lata te zakład pracy wykazał wysokość uzyskiwanych wynagrodzeń na druku RP7.

Analizując powyższe biegła wskazała, że w roku 1976 odwołujący się uzyskiwał stałe składniki wynagrodzenia tj. płacę zasadniczą i dodatek funkcyjny.

Ponadto odwołujący się uzyskiwał premię kwartalną w trzech kwartałach 1976 roku w wysokości ok. 10% płacy zasadniczej i dodatku funkcyjnego. Za czwarty kwartał 1976 roku nie podano na kartotece wysokości premii – wypłata jeśli miała miejsce, z dużym prawdopodobieństwem została wskazana na karcie za kolejny rok. Na kartach wynagrodzeń wykazywano premię w miesiącu dokonywania wypłaty z adnotacją jakiego okresu ona dotyczy.

W okresie styczeń – marzec 1976 roku odwołujący się otrzymywał dodatek za pracę na drugiej zmianie. W dalszych miesiącach dodatek taki nie był wypłacany.

Ponadto odwołującemu się wypłacono jednorazowo premię określoną „0,2”.

Z karty płac nie wynika, aby w roku 1976 odwołujący się otrzymywał dodatek za staż pracy.

Z wyliczeń na karcie wynika, że odwołującemu się w 1976 roku ustalano podstawę do wypłaty nagrody z Zakładowego Funduszu N..

Do ustalenia podstawy wymiaru dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy nie przyjmuje się tych składników wynagrodzenia w gotówce i w naturze z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, od których nie ma obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne. Przy ustalaniu, czy istnieje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzeń, stosuje się przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględniane w podstawie wymiaru.

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13 grudnia 1976 roku w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczeniu rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w uspołecznionych zakładach pracy stanowią wypłaty pieniężne oraz wartość świadczeń w naturze zaliczone do osobowego funduszu płac.

Od 01 stycznia 1977 roku stosownie do Uchwały Nr 158 Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1976 roku w sprawie składników funduszu płac obowiązującej do 31 grudnia 1983 roku składnikami funduszu płac są:

- osobowy fundusz płac obejmujący min.: wynagrodzenia pracowników pozostających w ewidencji personalnej zakładu pracy, należne ze stosunku pracy, wynagrodzenia wypłacane pracownikom własnym na podstawie uchwały Nr 157 Rady Ministrów z dnia 07 grudnia 1976 roku w sprawie wynagrodzeń wypłacanych poza planowanym funduszem płac,
- bezosobowy fundusz płac,
- fundusz honorariów,
- fundusz agencyjno – prowizyjny,
- fundusz na podróże służbowe,
- wynagrodzenia z zakładowego funduszu nagród .

Do składników wynagrodzenia i świadczeń zaliczanych do osobowego funduszu płac zaliczono min: wynagrodzenia w czasowej formie płac, łącznie z premiami w tym premie i nagrody wypłacane z zysku, wynagrodzenia zryczałtowane i specjalne, nagrody i premie wypłacane z funduszu płac w wysokości do 0,5%, dodatki służbowe, funkcyjne i specjalne, za kierowanie brygadą, dodatki za pracę na drugiej zmianie, wynagrodzenia wypłacane pracownikom własnym na podstawie uchwały Nr 157 Rady Ministrów z dnia 07 grudnia 1976 roku w sprawie wynagrodzeń wypłacanych poza

planowanym funduszem płac (min. różnego rodzaju premie, nagrody, przejściowe dodatki wypłacane z oszczędności funduszu płac).

Do wynagrodzeń z zakładowego funduszu nagród zaliczało się wypłaty nagród indywidualnych z tego funduszu.

Mając powyższe na uwadze, wypłaty nagród z Zakładowego Funduszu Nagród (tzw. trzynastek) nie podlegały w tym czasie składkom na ubezpieczenie społeczne, nie są zatem uwzględniane do ustalenia wskaźnika wysokości i podstawy wymiaru świadczenia.

Mając powyższe na uwadze biegła wyliczyła stałe składniki wynagrodzenia odwołującego się wynikające z angaży za rok 1977. Na tej podstawie biegła dokonała wyliczeń wysokości wynagrodzenia w dwóch wariantach:

- **wariant I** – przyjęto do wyliczeń stałe składniki wynagrodzenia otrzymywane w roku 1977 wynikające z angaży dołączonych do akt osobowych (płace zasadnicze + dodatek funkcyjny),
- **wariant II** – przyjęto oprócz wynagrodzeń ustalonych zgodnie z założeniami wariantu I dodatkowo premię regulaminową w wysokości 10% płacy zasadniczej i dodatku funkcyjnego (wg zasad jak w I-III kwartale 1976 roku).

W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury biegła uwzględniła, iż :

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19 ustawy powołanej na wstępie.

W ten sposób biegła obliczyła **wskaźniki dochodu odwołującego się z uwzględnieniem wynagrodzeń za rok 1977** ustalonych według założeń wariantu I opinii, wynagrodzeń z okresu zatrudnienia do 24 czerwca 1969 roku na podstawie najniższego wynagrodzenia oraz pozostałych wynikających z zaświadczeń dołączonych do akt ZUS następująco:

Wskaźnik wysokości z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem złożenia wniosku o emeryturę wynosi 101,6%.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z 20 lat z całego okresu ubezpieczenia wynosi 138,09%. Aktualna w dniu ustalenia emerytury kwota bazowa wynosiła 2.578,26 złotych. Podstawa wymiaru wynosi zatem na dzień ustalenia prawa do emerytury według założeń wariantu I opinii 3.560,32 złotych.

Wskaźniki dochodu odwołującego się z uwzględnieniem wynagrodzeń za rok 1977 ustalonych według założeń wariantu II opinii, wynagrodzeń z okresu zatrudnienia do 24 czerwca 1969 roku na podstawie najniższego wynagrodzenia oraz pozostałych wynikających z zaświadczeń dołączonych do akt ZUS przedstawiają się następująco:

Wskaźnik wysokości z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem złożenia wniosku o emeryturę wynosi 101,6%.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z 20 lat z całego okresu ubezpieczenia wynosi 138,62%. Aktualna w dniu ustalenia emerytury kwota bazowa wynosiła 2.578,26 złotych. Podstawa wymiaru wynosi zatem na dzień ustalenia prawa do emerytury według założeń wariantu II opinii 3.573,98 złotych.

W ustaleniach i wnioskach końcowych biegła podniosła, że **emerytura odwołującego się wyliczona przy uwzględnieniu wynagrodzeń ustalonych w opinii wynosi brutto na dzień wydania zaskarżonej decyzji**:

- **według założeń wariantu I opinii na dzień ustalenia prawa do świadczenia 2.647,10 złotych, po waloryzacji na dzień wydania zaskarżonej decyzji 3.043,30 złotych , wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 138,09%,**
- **według założeń wariantu II opinii na dzień ustalenia prawa do świadczenia 2.654,87 złotych, po waloryzacji na dzień wydania zaskarżonej decyzji 3.052,00 złotych , wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 138,62%.**

ZUS przyłączył się do stanowiska biegłej H. G. wyrażonego w wariantcie I opinii i zgodził się z przyjęciem do wyliczenia stałych składników wynagrodzenia otrzymanego w 1977r. wynikającego z angaży (k. 106 a.s.), odwołujący się wniósł o wyliczenie wskaźnika podstawy wymiaru za rok 1977 tak, aby przyjąć średnią wskaźnika za rok 1976 i 1978.

Zgodnie z art. 111 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art.15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przez rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Sąd uznał, że opinia biegłej sądowej z zakresu rachunkowości H. G. (1) jest rzetelna i prawidłowa, właściwie określa zarobki odwołującego się. Uwzględnia wyżej przytoczone przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W ocenie Sądu należy mieć na uwadze fakt, że w odwołujący się wnosi o ustalenie wysokości otrzymywanych wynagrodzeń w oparciu o dokumenty inne niż RP7 tj. angaże i świadectwa pracy za lata 1964-2009. Do akt sprawy zostały dołączone angaże z okresu zatrudnienia odwołującego się w okresie od 17 lipca 1969 roku do 06 lipca 1983 roku w (...) SA. Ponadto dołączono świadectwa pracy za poszczególne okresy zatrudnienia. W świadectwach pracy (niektórych) podawana jest wysokość ostatnio otrzymywanego wynagrodzenia. Dokumenty te nie są zatem dowodem do ustalenia ewentualnie otrzymywanego wynagrodzenia w całym okresie zatrudnienia. Ustalenie hipotetycznych wynagrodzeń uzyskiwanych w oparciu o angaże jest możliwe w przypadku braku dokumentacji płacowej. Z dokumentów RP7 wystawianych przez poszczególne zakłady pracy (w tym za lata 1969-1983) wynika, że były one wystawione na podstawie kartotek płacowych. W tych dokumentach wskazywane jest faktycznie uzyskiwane wynagrodzenie przez pracownika. Ponadto przedłożona przez zainteresowanego dodatkowa dokumentacja nie potwierdza wypłaty premii za rok 1977. Mimo, iż premia ujęta jest w kartach za rok 1976, to na karcie za XI i XII 1978 oraz I-V 1979r. brak jest wypłat premii. Powyższe zatem nie uprawnia do wniosku, iż premia rzeczywiście była

odwołującemu się wypłacona w spornym okresie. Z tych powodów Sąd oparł się na I wariacie opinii. Na marginesie nie jest możliwe takie wyliczenie „średniej” jak przed zamknięciem rozprawy zażądał odwołujący się.

Reasumując, w ocenie Sądu odwołanie zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Ustalenie przez biegłą wynagrodzenia odwołującego się zgodnie z założeniami wariantu I wynosi 138,09%, zatem jest wyższy od przyjętego w zaskarżonej decyzji (138,08%).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. dokonał stosownej zmiany decyzji ZUS z dnia 28.01.2014r. i przeliczył podstawę wymiaru emerytury od 1.01.2014r. tj. od dnia złożenia wniosku- o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

W pozostałym zakresie odwołanie zostało oddalone. Jak bowiem wspomniano wyżej, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, czy i w jakiej wysokości dodatki były wypłacane odwołującemu się w roku 1977. Orzeczenie w tym zakresie wydano w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. – punkt 2 orzeczenia.

Sąd stwierdził także o braku odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie bowiem z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie wysokości zarobków odwołującego się w spornym okresie czasu. Dopiero postępowanie sądowe, akta pracownicze uzyskane od byłego pracodawcy odwołującego się i ostatecznie opinia biegłej - pozwoliły na to ustalenie.

W punkcie 4 wyroku orzeczono o kosztach zastępstwa prawnego, udzielonego odwołującej się przez adwokata z urzędu - zasądzając od Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego w Ostrołęce kwotę 73,80 zł. Orzeczenie to wydano na podstawie § 12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Mając powyższe na względzie na podstawie powołanych przepisów prawa orzeczono jak w sentencji.